

La segona 'aznaritat'

El catalanisme independentista té encara no un any per trobar un nou discurs i una nova estratègia. Si no ho ha fet abans de les eleccions municipals i europees de la primavera vinent, antesala immediata de les generals, anirà a remolc, de manera reactiva, de l'ofensiva combinada del Partit Popular i Ciutadans. Malgrat que la pugna entre conservadors farà aparèixer enquestes i projeccions, no importa gaire qui ocuparà la primera posició. L'un doblarà l'aposta centralitzadora i assimiladora de l'altre. Ara vivim en el preludi d'una segona *aznaritat*, que començarà aleshores de manera encara més desacomplexada –Cs accedirà per primera vegada al poder.

Facin memòria de com vivíem en la segona legislatura de la presidència d'Aznar (2000-2004) –vaga general, reforma universitària, *Prestige*, Pla Hidrològic Nacional, Iraq, Afganistan, atlantisme, polèmica de l'11-M-. L'ambient crispat, la bronca diària del projecte d'una Espanya imperial interna i externa. Com que per tirar endavant les persones estem fetes per oblidar, tendim a esborrar els episodis dolents de les nostres vides o a relativitzar-los. Però tornaran dies similars, o pitjors, per fer-nos memòria. El que vivim és només el tempteig inicial.

Hi ha un factor del qual no es parla prou. La llei de partits –impulsada per Aznar i amb els vots a favor de CiU–, des de la seva dubtosa legalitat, ha contribuït de manera notable, agradi o no, a acabar amb ETA. En la mentalitat dels qui piloten avui l'Estat, siguin polítics o no, hi ha ben present la victòria sense concessions davant d'aquest adversari terrible. Ha costat anys, moltes vides i diners, però el terrorisme no ha aconseguit els seus propòsits.

Aquests dies el portaveu del PP al Congrés –en el paper de nou Acebes– ha dit: "L'adversari són els independentistes com l'enemic va ser ETA". No cal creure's sempre la gesticulació

JOAN ESCULIES

ESCRIPTOR I HISTORIADOR

de Rafael Hernando. Ell, com altres als seus partits, compleix una funció. Tanmateix, la seva música sempre dona pistes inequívokes de cap on es voldria conduir la política pròpia. Si no es realitza, sovint no és per manca d'afany, sinó perquè no es troba l'acollida esperada. Un sector nihilista de l'independentisme, minoritari però existent, tampoc facilita que no hi hagi entre la població no afí ni un bri de dubte en certes comparacions o actituds.

La diferència de la segona *aznaritat* que ens espera és que el gruix del catalanisme és avui independentista. I, per tant, la responsabilitat d'aquesta ideologia és més gran. La campanya contra l'independentisme no es podrà dissociar de la campanya contra el catalanisme. La coartada del projecte uniformitzador d'Espanya amb l'excusa de combatre el primer per acabar amb el segon és ara millor que la de fa quinze anys. Contra Aznar, però, hi havia aliances amb forces de fora de Catalunya. Ara, menys i més febles. Si guanya l'aznarisme escombrarà un segle de cultura política reformista, de catalanisme.

Bona part dels líders independentistes, dels seus assessors i articulistes

Facin memòria de com vivíem en la segona legislatura Aznar. Tornaran dies similars, o pitjors

tes de capçalera, han menystingut en els últims anys la solidesa i la força –policia, política, jurídica– de l'Estat que intenten trencar. Els pocs amb un diagnòstic ajustat van ser incapaces d'influir en la presa de decisions. Mig any després de l'aplicació del 155 el diagnòstic de molts dels primers continua igual d'equivocat. A aquesta lectura s'hi suma la incapacitat per fer política, per deixar el carrer i tornar als despatxos, per oblidar l'eslògan fàcil i centrar-se en la reflexió i l'estratègia.

S'hi afegeix, a més, l'element de la victimització. L'independentisme té part dels seus dirigents empresonats o fora del país i és lògic (i humà, en primer lloc) que hi hagi en les seves files un lament, un enuig i una consternació. Però aquesta victimització ha posat damunt la taula la concepció de la necessitat de "resistir". S'ha passat de projectar un moviment que pretenia ampliar el seu perímetre a un d'atrinxerat.

Un moviment polític, qualsevol, no pot guanyar sense un projecte d'il·lusió o resolució. És com un club esportiu. La gent s'hi associa quan guanya o ha guanyat, la resta és simpatia pasatgera. El catalanisme independentista és la primera minoria del país, però no és majoritari. Si s'hi suma el catalanisme federalista (o confederalista) del PSC i Catalunya en Comú, sí.

La via unilateral ha fracassat. El referèndum –llegeixin manuals d'història d'Espanya, sisplau– no el veurem. El catalanisme només podrà afrontar la segona *aznaritat* amb garanties des de la transversalitat, no pas des d'una posició estricta de resistència. La confluència de les seves branques per muscular un discurs que apel·li al gairebé 30% de l'electorat que li ha girat l'esquena serà l'única via transitable per prevaldre. Resistir, com van comprovar en circumstàncies molt diferents Negrín i Companys, no és vèncer, només és resistir. Per vèncer, sobretot des de la debilitat, cal prendre paciència i treballar per convèncer.

Una sentència macabra

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

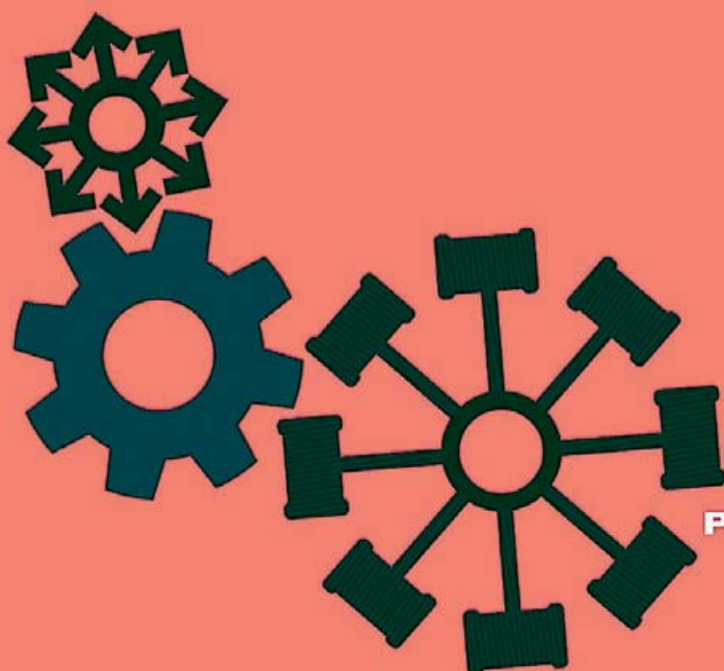
❖ Si la sentència del cas la Manada s'agafés com una enquesta (se'n publiquen amb molta menys base), se n'inferiria que un terç de la magistratura espanyola està totalment a favor de la violació de les dones. I és que dels tres magistrats que van emetre veredicte ahir a l'Audiència de Navarra, un, Ricardo González, va voler fer constar el seu vot particular per deixar constància que, si fos per ell, els cinc mascles alfa que van violar una noia dins un portal de Pamplona als Sanfermines de fa dos anys haurien d'haver quedat absolts de tots els càrrecs tret del de furt del mòbil de la noia. Va voler deixar consignat expressament, per tant, que fa seus els viscosos arguments dels violadors i de la seva defensa, i que al seu entendre la denunciante (que tenia 18 anys quan va patir l'atac) és una porca que, no contenta d'haver tingut una nit boja, hauria volgut rematar la festa enviant a la presó els desvalguts i honrats ciutadans (un d'ells, agent de la Guàrdia Civil) amb qui s'havia embolicat. El magistrat Ricardo González fa seus els abjectes i humiliants interrogatoris als quals va ser sotmesa la víctima, referents a qüestions com el punt de lubricació de la seva vagina en el moment de ser violada, així com les desqualificacions, els insults, les burles i les amenaces que la noia ha hagut de suportar de mitjans de comunicació i xarxes socials. Dona per vàlides, en fi, les inacceptables proves exculpatories basades en fotos en què la denunciante apareix fent vida normal mesos després de l'agressió: de la víctima d'una agressió se n'espera com a mínim que es reclogui a casa per sempre més, vestida de dol i amb les persianes tancades i el llum apagat.

❖ Seguint amb l'enquesta d'abans, els dos terços restants de la magistratura espanyola no estarien totalment a favor de la violació de les dones, sinó a favor amb matisos. I és que els altres dos magistrats, cal suposar que impressionats per la fermesa del seu col·lega, van optar per una via que ells deuen trobar salomònica i que tan sols és cínica i covarda, que és condemnar els violadors no per agressió sinó per abús, és a dir, per menys pena de la que els correspondria si els tractessin com els violadors que són. Els magistrats José Francisco Cobo i Raquel Fernandino no consideren provat que hi hagués intimidació i violència, de manera que donen a entendre que, d'alguna manera, la noia hi va consentir. Què ha de fer una dona, en ser violada, per donar a entendre que no hi consent? ¿No se'ls acut pensar a ses senyories que hi ha situacions en què una persona no pot reaccionar senzillament perquè està terroritzada?

❖ El més alarmant de la sentència sobre la Manada no és el retrat psicològic que ofereix dels membres del tribunal, sinó el fet que aquest retrat és extrapolable a una bona part de la societat espanyola actual, que es troba en un punt de regressió ideològica cap als postulats de l'extrema dreta. A molts, la Manada en realitat els fa enveja, i l'aplaudeixen. De la víctima, per desgràcia ja sabem què en pensem.

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

PATRIARCAT